kelle hinge Jumal parrigo, hakkas sedda wanna rido tõstma, mis meil enne olnud, ning sõimas mind tihte: ma sõimasin wasto, siis jo ollime meie karwopiddi ühhes, lahkusime jälle ä, ning leppisime teine teisega, siis keik olli hästi.

Õ: Wist teie mollemad ollete liaste jonud, et teie onima õige mele ärrarikkund ja riidlema hakkand.

R: Olline wässinud ka, kes woib sedda sallata?

Õ: Kuida hakkasid sinna siis sedda teist ärratapma?

R: Noh, kuida se olli. Minna ollin tubbakat pipo pannud, wottan noaga sõe ja pannen tuld pibo peäle, ja tahhan ukses wälja minna; ta tulleb takka, hakkab mo karwo kinni, tommab mind mahha, ja tahtis woimust mo käest sada. Nugga olli mo käes, ma raiusin sesuguse hobi tennale, et ta kül sai, jo ta siis olli walmis.

Õ: Mis siis tehti sinnoga?

R: Mind seuti kinni, ja moisa wannemad läkkitasid mind seie linna kohto alla.

Õ: Olled sa siis kohto ees olnud?

R: Jubba ma ollen keik kohtud läbbi käinud ja räkinud keik selgeste nende ees

ärra.

Hanso ja Mardi jut, 1739, lk. 66